

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)

den 12 januari 2007 *

I mål T-447/05,

Société des plantations de Mbanga SA (SPM), Douala (Kamerun), inledningsvis företrädd av advokaterna P. Soler Couteaux och S. Cahn, därefter av advokaten B. Doré,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F. Clotuche-Duvieusart och L. Visaggio, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2015/2005 av den 9 december 2005 om import av bananer från AVS-länderna under januari och februari 2006 inom ramen för tullkvoten enligt rådets förordning (EG) nr 1964/2005 om tullsatser för bananer (EUT L 324, s. 5),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna E. Martins Ribeiro och K. Jürimäe,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- ¹ Genom rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 129) upprättades i avdelning IV en gemensam ordning för import av bananer från tredjeländ till gemenskapen, som var tillämplig från den 1 juli 1993 till den 31 december 2005. Denna ordning grundade sig på en öppning av tullkvoter vars volym skulle fastställas så att gemenskapsmarknadens försörjning säkerställdes, varvid import inom dessa tullkvoter skulle åtnjuta reducerad eller ingen tull. I det sammanhanget åtnjöt bananer från stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (nedan kallade AVS-länderna) en förmånsbehandling som bestod i att import av en viss kvantitet bananer var befriad från tull och i att en förmånstull tillämpades på import utöver denna kvantitet.

- 2 Den gemensamma importordning som föreskrevs i avsnitt IV i förordning nr 404/93 har ändrats vid ett flertal tillfällen. Från den 1 juli 2001 återfanns de grundläggande reglerna om import av bananer till gemenskapen i artiklarna 16–20 i förordning nr 404/93, i dess ändrade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 216/2001 av den 29 januari 2001 (EGT L 31, s. 2) och rådets förordning nr 2587/2001 av den 19 december 2001 (EGT L 345, s. 13). Till dessa regler kom de bestämmelser som infördes genom kommissionens förordning (EG) nr 896/2001 av den 7 maj 2001 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 404/93 när det gäller importsystemet för bananer i gemenskapen (EGT L 126, s. 6).

- 3 I skälen 1 och 2 i förordning nr 216/2001 anges att för att få slut på de tvister som pågår med anledning av det importsystem som föreskrevs genom avsnitt IV i förordning nr 404/93 har en analys av alla yttranden som lagts fram för kommissionen lett till bedömningen att ”det på medellång sikt bör upprättas ett importsystem grundat på tillämpningen av en tull med lämplig tullsats och tillämpningen av en förmånstull för import från AVS-länderna för att dels få de bästa garantier för att förverkliga målen för den gemensamma organisationen av marknaden när det gäller gemenskapens produktion och konsumenternas efterfrågan, dels iakttä de internationella handelsbestämmelserna, för att förhindra nya tvister”. I skäl 4 i samma förordning anges att ”[f]ram till dess att detta system träder i kraft bör gemenskapens försörjning ske inom ramen för flera tullkvoter, som är öppna för import från alla ursprungsländer ...”

- 4 I artikel 16 i förordning nr 404/93, i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 216/2001, föreskrevs följande:

”1. Artiklarna 1[7]–20 skall tillämpas på import av färska produkter med KN nummer ex 0803 00 19 fram till dess att en gemensam tullsats träder i kraft för dessa produkter, senast den 1 januari 2006, som upprättats enligt förfarandet i artikel XXVIII i Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT).

2. Fram till dess att den sats som avses i punkt 1 träder i kraft skall import av de färska produkter som avses i punkt 1 ske inom ramen för de tullkvoter som öppnats genom artikel 18.”

- 5 I artikel 18.1 i förordning nr 404/93 föreskrevs att tre tullkvoter, betecknade med bokstäverna A, B och C, om sammanlagt 3 403 000 ton skulle öppnas. Till följd av ändringar som infördes genom förordning nr 2587/2001 fastställdes tullkvot C i enlighet med artikel 18.1 första stycket c i förordning nr 404/93, till 750 000 ton, och den reserverades, i enlighet med artikel 18.1 tredje stycket i förordning nr 404/93, för import av bananer med ursprung i AVS-länder (nedan kallade AVS-bananer).
- 6 Parallellt med denna ordning antog kommissionen från år 2004 övergångsbestämmelser till följd av att tio nya medlemsstater anslöt sig till gemenskapen för att säkra försörjningen av dessa länders marknad. Vad gäller år 2005 infördes dessa bestämmelser genom kommissionens förordning (EG) nr 1892/2004 av den 29 oktober 2004 om övergångsbestämmelser för 2005 för import av bananer till gemenskapen med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning (EGT L 328, s. 50), genom vilken en tilläggskvantitet om 460 000 ton gjordes tillgänglig utöver de kvoter som öppnats genom artikel 18 i förordning nr 404/93 för import av bananer oavsett ursprung.
- 7 I artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1964/2005 av den 29 november 2005 om tullsats för bananer (EGT L 316, s. 1), genom vilken en enhetlig tullsats för bananer infördes, föreskrivs följande:

”1. Från och med den 1 januari 2006 skall tullkvoten för bananer (KN-nummer 08030019) vara 176 EUR/ton.

2. Från och med den 1 januari varje år, med början den 1 januari 2006, skall en autonom tullkvot på 775 000 ton nettovikt med nolltullsats öppnas för import av bananer (KN-nummer 08030019) med ursprung i AVS-länderna.”

- 8 Genom att denna nya tull infördes upphävdes den ordning med importtullkvoter som föreskrevs i avdelning IV i förordning nr 404/93, i enlighet med artikel 16.1 i nämnda förordning.
- 9 I artikel 2 i förordning nr 1964/2005 föreskrivs att de åtgärder som är nödvändiga för att genomföra denna förordning samt de övergångsåtgärder som är nödvändiga för att underlätta övergången från nuvarande arrangemang till vad som fastställs i denna förordning bör antas i enlighet med ett kommittéförfarande (förvaltningskommitté).
- 10 Kommissionens förordning (EG) nr 2015/2005 av den 9 december 2005 om import av bananer från AVS-länderna under januari och februari 2006 inom ramen för tullkvoten enligt förordning nr 1964/2005 om tullsats för bananer (EGT L 324, s. 5) (nedan kallad den angripna förordningen) antogs för att fastställa regler för förvaltningen av tullkvoten för import av bananer från AVS-länder för januari och februari 2006. I skäl 2 i förordningen anges följande:

”Tiden räcker inte för att man före den 1 januari 2006 skall hinna införa de instrument som krävs för förvaltning av den importtullkvot för bananer från AVS-länderna som fastställs i förordning ... nr 1964/2005. Detta föranleder kommissionen att vidta övergångsåtgärder för att kunna utfärda importlicenser under januari och februari 2006 och för att på så sätt säkerställa gemenskapens försörjning, sörja för kontinuitet i handeln med AVS-länderna och undvika störningar i handelsflödena. Dessa åtgärder föregriper inte de bestämmelser som behöver antas senare under 2006.”

11 I artikel 2 i den angripna förordningen föreskrivs följande:

”För januari och februari 2006 finns följande kvantiteter tillgängliga:

- En kvantitet på 135 000 ton för utfärdande av importlicenser till förmån för aktörer enligt avdelning II (delkvotsnummer 09.4160).

- En kvantitet på 25 000 ton för utfärdande av importlicenser till förmån för aktörer enligt avdelning III (delkvotsnummer 09.4162).”

12 Avdelning II i den angripna förordningen avser ”[a]ktörer som 2005 registrerats för kvot C enligt artikel 18.1 c i förordning ... nr 404/93”. I artikel 3 föreskrivs följande:

”Varje traditionell C-aktör och varje icke-traditionell C-aktör enligt artikel 3.3 respektive artikel 7.1 i ... förordning ... nr 896/2001 ... kan för januari och februari 2006 lämna en eller flera importlicensansökningar för upp till

- den referenskvantitet som, inom ramen för tullkvot C, har fastställts och meddelats för 2005 med tillämpning av artikel 5.4 i förordning ... nr 896/2001 (traditionell C-aktör),

- den kvantitet som, inom ramen för tullkvot C, har fastställts och meddelats för 2005 med tillämpning av artikel 9.3 i förordning ... nr 896/2001 (icke-traditionell C-aktör).

...”

- 13 Avdelning III i den angripna förordningen avser ”[ö]vriga aktörer”. I artikel 4.1 i förordningen föreskrivs följande:

”De aktörer som är etablerade i gemenskapen och som är registrerade för kvot A/B enligt artikel 18.1 i förordning ... nr 404/93, eller som är registrerade för den extra kvantitet som fastställs i förordning ... nr 1892/2004 och som under 2005 har låtit bananer från AVS-länder övergå till fri omsättning, behöver bara lämna in en enda importlicensansökning för den kvantitet som fastställs i artikel 2 andra strecksatsen.”

- 14 I avdelning IV finns bestämmelser om inlämnande av ansökningar (artikel 5) och om utfärdande av licenser (artikel 6). Avdelning V i förordningen, som innefattar artiklarna 7–9, innehåller slutbestämmelser.

- 15 Genom kommissionens förordning (EG) nr 219/2006 av den 8 februari 2006 om öppnande och förvaltning av en tullkvot för import av bananer med KN-nummer 08030019 med ursprung i AVS-länderna för perioden den 1 mars–31 december (EGT L 38, s. 22) fastställdes därefter bestämmelser för förvaltningen av den tullkvot som var tillämplig på import från AVS-stater från och med den 1 mars 2006. I artikel 2 b i denna förordning föreskrivs att 468 150 ton, det vill säga 76 procent av tillgängliga kvantiteter, skall förvaltas i enlighet med bestämmelserna i

kapitel III i samma förordning. I förordningen hänvisas i artikel 7.2 till principen ”först till kvarn”, vilken föreskrivs i artiklarna 308a–308c i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).

16 Förhållandena mellan AVS-staterna och gemenskapen regleras för närvarande genom partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av AVS-stater, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan. Avtalet undertecknades i Cotonou den 23 juni 2000 (EGT L 317, s. 3) (nedan kallat Cotonouavtalet).

17 De allmänna reglerna för handeln mellan gemenskapen och AVS-staterna fastställs i bilaga V till Cotonouavtalet. Dessa regler tillämpas under övergångsperioden för förhandlingar om nya ekonomiska partnerskapsavtal, som löper till och med den 31 december 2007. I artikel 1 i denna bilaga anges bland annat följande:

”1. Produkter med ursprung i AVS-staterna skall få importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan.

a) För produkter med ursprung i AVS-[länderna]

— som är upptagna på förteckningen i bilaga I till fördraget och som omfattas av en gemensam organisation av marknaden i den mening som avses i artikel 34 i fördraget, eller

- som vid import till gemenskapen omfattas av särskilda regler vilka införts inom ramen för genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken,

skall gemenskapen vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa en mer gynnsam behandling än den som medges tredjel[änder] som omfattas av regeln om mest gynnad nation för samma produkter.

...

- d) Reglerna enligt punkt a skall träda i kraft samtidigt med denna konvention och förbli i kraft under hela den förberedande perioden.

Under den förberedande perioden skall dock följande gälla:

...

- Om gemenskapen ändrar den gemensamma organisationen av marknaden för en viss produkt eller de särskilda regler som införts inom ramen för genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken, skall den förbehålla sig rätten att, efter samråd i ministerrådet, ändra de regler som fastställts för produkter med ursprung i AVS-[länderna]. I sådana fall skall gemenskapen åta sig att se till att produkter med ursprung i AVS-[länderna] även

fortsättningsvis får en fördel jämförbar med den som tidigare åtnjöts avseende produkter med ursprung i tredjeland vilka omfattas av regeln om mest gynnad nation.”

- 18 I artikel 1 i protokoll nr 5 som bifogats bilaga V till Cotonouavtalet, vilket har rubriken ”Andra protokollet om bananer”, föreskrivs följande:

”Parterna erkänner att exporten till gemenskapsmarknaden är av överväldigande ekonomisk betydelse för AVS-leverantörerna av bananer. EU förklarar sig beredd att undersöka och att vid behov vidta åtgärder som syftar till att säkerställa fortsatt livskraft hos AVS-staternas bananexporterande industrier och fortsatta avsättningsmöjligheter för deras bananer på gemenskapsmarknaden.”

Sökanden

- 19 Sökanden bildades den 5 oktober 1998. Bolaget har till huvudsakligt syfte att i Kamerun och andra länder producera, förädla och saluföra bananer för export.
- 20 Sökanden ingår i den grupp av producenter som inte är aktörer i dubbelt avseende och som inte heller ingår i en europeisk eller multinationell koncern. Sökanden är därför inte aktör i den mening som avses i den angripna förordningen och kan inte få sådan status, eftersom i nämnda förordning upprätthålls ett system med tilldelning av importlicenser på grundval av historiska referenser som inrättats genom det regelverk som var i kraft tidigare.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 21 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 december 2005 har sökanden väckt förevarande talan.
- 22 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag begärde sökanden att målet skulle handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 76a i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 23 Genom förstainstansrättens beslut av den 26 januari 2006 avslogs begäran om skyndsamt handläggning.
- 24 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 februari 2006 gjorde kommissionen i enlighet med artikel 114 i rättegångsreglerna en invändning om rättegångshinder beträffande förevarande talan.
- 25 Sökanden yttrade sig över denna invändning om rättegångshinder den 28 mars 2006, samma dag som det skriftliga förfarandet avseende talans upptagande till sakprövning avslutades.
- 26 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den angripna förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Genom sin invändning om rättegångshinder har kommissionen yrkat att domstolen skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Sökanden har i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla kommissionens invändning om rättegångshinder, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

29 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut beträffande en invändning om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. I förevarande fall finner förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar för att pröva invändningen om rättegångshinder utan att inleda det muntliga förfarandet.

- 30 Kommissionen har invänt att talan skall avvisas dels eftersom sökanden inte har något intresse av att få talan om ogiltigförklaring av den angripna förordningen prövad, dels eftersom denna förordning har allmän räckvidd och inte berör sökanden vare sig direkt eller personligen.

Parternas argument

- 31 Kommissionen har gjort gällande att enligt artikel 230 fjärde stycket EG kan en talan om ogiltigförklaring av en förordning som en fysisk eller juridisk person har väckt prövas i sak endast om förordningen i själva verket utgör ett individuellt beslut som berör denna person direkt och personligen. Kommissionen har tillagt att denna bestämmelse syftar till att förhindra att gemenskapens institutioner, genom att helt enkelt välja att använda sig av en förordning, utestänger en enskild från möjligheten att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen.
- 32 I förevarande fall är det inte endast så att den angripna förordningen inte berör sökanden vare sig direkt eller personligen, utan den kan inte heller innefatta den rättsliga situationen för producenter, såsom sökanden, utanför gemenskapen, varför denne inte har något intresse av att få talan om ogiltigförklaring av förordningen prövad.
- 33 Vad för det första gäller intresset att få talan prövad har kommissionen erinrat om att den angripna förordningens syfte var att det skulle införas övergångsbestämmelser som var tillämpliga i januari och februari 2006 för utfärdande av importlicenser inom ramen för den i förordning nr 1964/2005 föreskrivna tullkvoten som gällde för AVS-bananer. Det hade visat sig att det var nödvändigt att anta dessa bestämmelser, eftersom den tillgängliga tiden efter det att förordning nr 1964/2005 hade antagits inte räckte för att kommissionen skulle kunna anta och offentliggöra nya bestämmelser om förvaltningen av AVS-banankvoten och för att medlems-

staterna därefter på grundval av dessa bestämmelser på nytt skulle kunna registrera de aktörer som var behöriga att delta i fördelningen av tullkvoten. Valet att för endast januari och februari månader 2006 begränsa utfärdandet av importlicenser till aktörer som hade levererat AVS-banor till gemenskapsmarknaden inom ramen för den tullkvotsordning som var i kraft fram till den 31 december 2005 gjordes för att säkra gemenskapens försörjning, säkerställa kontinuitet i handeln med AVS-länderna och undvika störningar i handelsflödena.

34 Kommissionen har tillagt att i den angripna förordningen fastställdes därvid två delkvoter för olika slags aktörer, nämligen en första, om 135 000 ton, som var öppen för aktörer i gemenskapen som för år 2005 hade registrerats för tullkvot C enligt artikel 18.1 c i förordning nr 404/93, och en andra, om 25 000 ton, som var öppen för andra aktörer, nämligen aktörer i gemenskapen som registrerats för tullkvoterna A och B enligt artikel 18.1 i förordning nr 404/93 eller för den extra kvantitet som fastställts i förordning nr 1892/2004 och som under år 2005 låtit AVS-banor övergå till fri omsättning. Ett sådant system kunde därför inte avse producenter, såsom sökanden, i ett tredjeland som inte bedrev någon ekonomisk verksamhet i någon medlemsstat. Härav följer att sökandens rättsliga situation inte skulle förändras vid en ogiltigförklaring av den angripna förordningen, som inte var tillämplig på sökanden, vilket styrker att sökanden inte har något intresse av att få talan om ogiltigförklaring av nämnda förordning prövad.

35 För det fall det förelåg sådant intresse är det enligt kommissionen för det andra så att sökanden inte berörs av den angripna förordningen vare sig direkt eller personligen, eftersom fråga är om en rättsakt med allmän räckvidd. Kommissionen har därvid anfört att i nämnda förordning fastställs grupper av aktörer och regler för tillträde till olika delkvoter på grundval av objektiva fastställda kriterier, nämligen dels deltagande i fördelning av de tullkvoter som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 404/93 eller av den extra kvantitet som föreskrivs i förordning nr 1892/2004, dels ursprunget för de banor som härigenom importerats till gemenskapen. Det är således fråga om en förordning som medför rättsverkningar för allmänt och abstrakt angivna personer i enlighet med kriteriet för distinktionen mellan en förordning och

ett beslut, såsom det fastslagits i rättspraxis (domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, *Alusuisse Italia* mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, punkt 9, och av den 2 april 1998 i mål C-321/95 P, *Greenpeace Council m.fl.* mot kommissionen, REG 1998, s. I-1651, punkt 28, samt förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, *Kik* mot rådet och kommissionen, REG 1995, II-1717, punkt 35, och förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, *Comafrika* och *Dole Fresh Fruit Europe* mot kommissionen, REG 2001, s. II-1975, punkterna 108–110).

36 Eftersom sökanden inte är sådan aktör som avses i den angripna förordningen, berörs denne av rättsakten endast i sin objektiva egenskap av ekonomisk aktör som inte är etablerad i gemenskapen och inte förfogar över någon historisk referens i den gemenskapsimportordning som var tillämplig till och med den 31 december 2005, precis som sökanden själv angett i sin ansökan, således på samma sätt som alla ekonomiska aktörer som befinner sig i en motsvarande situation. Kommissionen har tillagt att förstainstansrätten redan har haft tillfälle att bekräfta att förordningar med tillämpningsföreskrifter för förvaltningen av importtullkvoter har allmän och abstrakt räckvidd (förstainstansrättens beslut av den 25 september 2002 i mål T-178/01, *Di Lenardo* mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, och i mål T-179/01, *Dilexport* mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen). Dessutom kan ingen för sökandens situation särskild omständighet innebära att denne särskiljs från alla andra ekonomiska aktörer.

37 Till bemötande av sökandens argument att denne genom den angripna förordningen faktiskt berövas sin rätt att importera har kommissionen gjort gällande att sökanden inte kan berövas någon rätt att importera, eftersom denne — i likhet med alla andra aktörer — inte har förvärvat någon rättighet i detta avseende, i synnerhet eftersom sökanden inte heller var aktör enligt den importordning som gällde tidigare. Sökandens situation skiljer sig således inte från den som gäller för alla andra som inte uppfyller villkoren i avdelningarna II och III i den angripna förordningen.

- 38 Kommissionen har även gjort gällande att, även om sökandens verksamhet kunde äventyras av de ifrågasatta bestämmelserna, inte heller denna omständighet skulle kunna leda till att sökanden särskildes. Enligt fast rättspraxis kan nämligen det förhållandet att en rättsakt kan ha olika faktiska verkningar på olika rättsliga subjekt på vilka den tillämpas inte innebära att rättsakten förlorar sin förordningskaraktär i den mån som dess tillämpning sker med stöd av en objektiv faktisk eller rättslig situation som definieras i rättsakten i fråga (domstolens beslut av den 12 juli 1993 i mål C-107/93, AEFMA mot kommissionen, REG 1993, s. I-3999, punkterna 14–22, och förstainstansrättens beslut av den 15 september 1999 i mål T-11/99, Van Parys m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-2653, punkterna 50 och 51). Detsamma gäller möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet (domstolens dom av den 14 februari 1989 i mål 206/87, Lefebvre mot kommissionen, REG 1989, s. 275, och förstainstansrättens beslut av den 28 februari 2005 i mål T-108/03, von Pezold mot kommissionen, REG 2005, s. II-655, punkt 46).
- 39 Sökanden har för det första bestritt kommissionens påstående att sökanden saknar intresse att väcka talan avseende den angripna förordningen. Sökanden har i detta avseende hävdats att det är fast rättspraxis att en sökandes etablerings- eller driftställe inte har någon inverkan på huruvida en talan om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning, eftersom endast de rättsliga effekterna av den rättsakt som är i fråga på sökandens rättsliga situation är relevanta (förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305).
- 40 Sökanden har tillagt att det enda villkoret för att en talan om ogiltigförklaring som en enskild väckt skall kunna tas upp till sakprövning enligt fast rättspraxis är att den senare kan åberopa ett faktiskt intresse som åtnjuter rättsligt skydd. I förevarande fall kan det inte förnekas att — eftersom tillämpningen av den angripna förordningen har den verkan att producenter i AVS-länder, som inte är aktörer i den mening som avses i nämnda förordning, berövas all rätt att exportera till gemenskapsmarknaden — dessa producenter har ett legitimt och rättsligt skyddat intresse som ger dem behörighet att bestrida nämnda förordnings lagenlighet.

- 41 Sökanden har för det andra gjort gällande att det visserligen är riktigt att nämnda förordning tillämpas på alla berörda ekonomiska aktörer men att det ändå är så att den berör vissa av dem direkt och personligen. Sökanden har därvid erinrat om att enligt fast rättspraxis skall det, när en förordning egentligen inte är ett individuellt beslut, fastslås vilka rättsverkningar som den är avsedd att få eller faktiskt får (domen i det ovan i punkt 35 nämnda målet *Cour Alusuisse Italia mot rådet* och kommissionen, punkt 8, och dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, *Antillean Rice Mills mot rådet*, REG 2001, s. I-8949).
- 42 Att en rättsakt är av normativ karaktär utgör således, såsom fastslagits i rättspraxis, inte hinder för en rätt för en sökande att väcka talan om ogiltigförklaring. Det är därvid tillräckligt att sökanden visar att denne berörs direkt och personligen av nämnda rättsakt (domstolens dom av den 29 mars 1979 i mål 118/77, *ISO mot rådet*, REG 1979, s. 1277, av den 21 februari 1984 i de förenade målen 239/82 och 275/82, *Allied Corporation m.fl. mot kommissionen*, REG 1984, s. 1005, svensk specialutgåva, volym 7, s. 519, av den 14 mars 1990 i de förenade målen C-133/87 och C-150/87, *Nashua Corporation m.fl. mot kommissionen och rådet*, REG 1990, s. I-719, av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, *Extramet Industrie mot rådet*, REG 1991, s. I-2501, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, *Codorníu mot rådet*, REG 1994, s. I-1853, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, samt domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet *Antillean Rice Mills mot rådet*).
- 43 Sökanden har för det tredje hävdats att denne är personligen berörd av den angripna förordningen, såsom krävs i rättspraxis, på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för sökanden eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och därigenom försätter honom i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, *Plaumann mot kommissionen*, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores mot rådet*, REG 2002, s. I-6677, samt förstainstansrättens beslut av den 6 juli 2004 i mål T-370/02, *Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mot kommissionen*, REG 2004, s. II-2097). Sökanden har därvid hävdats att denne inte endast befinner sig i en faktisk situation som skiljer sig helt från den för aktörerna eller andra producenter av AVS-bananer, utan även befinner sig i en rättslig situation som gör det möjligt att anse att sökanden skall jämföras med en "person som ett beslut är riktat till", i den mening som avses i rättspraxis. På grund av det förhållandet att sökanden ingår i gruppen av oberoende producenter i AVS-länderna, oavsett om de är aktörer eller producenter som inte avses, skulle det nämligen vara omöjligt för dem att saluföra sin produktion i unionen.

- 44 Enligt sökanden, vilket också framgår av artikel 1 i bilaga V till Cotonouavtalet och artikel 1 i protokoll nr 5 som bifogats bilaga V till nämnda avtal, med rubriken "Andra protokollet om bananer", definieras den rättsliga situationen för producenter som är etablerade i en AVS-stat och som exporterar sina produkter till gemenskapsmarknaden i gemenskapsrätten genom att denna situation särskiljs från den för andra producenter samt från den för samtliga andra aktörer på bananmarknaden. Dessa bestämmelser gör det möjligt, vilket inte kan bestridas, att slå fast att företag som producerar AVS-bananer befinner sig i en särskild rättslig situation med hänsyn till reglerna om den allmänna jordbrukspolitiken, nämligen samma situation som den som förelåg i domen i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*.
- 45 Sökanden har anfört att dess särskiljande kan följa av rättsaktens upphovsmans beaktande av (eller av skyldigheten för rättsaktens upphovsman att beakta) dennes rättsliga eller faktiska situation, vilken motsvarar situationen för berörda företag när nämnda rättsakt antogs. Detta sätt att erkänna det individuella sambandet har även använts av domstolen i dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, *Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen* (REG 1985, s. 207), där så skedde, eftersom bestämmelserna i anslutningsakten föreskrev det, samt i dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, *Sofrimport mot kommissionen* (REG 1990, s. I-2477), i vilken domstolen fann att bestämmelserna i fråga innebar en skyldighet för kommissionen att beakta sökandens situation när den ifrågavarande rättsakten antogs.
- 46 Dess situation är dessutom helt jämförbar med den för risexportörerna på Nederländska Antillerna i det ovan i punkt 41 nämnda målet *Antillean Rice Mills mot rådet*, i vilket medgavs att dessa hade berövats möjlighet att exportera till gemenskapen till följd av en gemenskapsåtgärd. Enligt sökanden är det visserligen riktigt att domstolen i den domen fastslog för det första att sökandena inte kunde anses berörda av gemenskapsåtgärden enbart i deras egenskap av exportörer av ris till gemenskapen, eftersom denna verksamhet utgjorde en affärsverksamhet som kunde bedrivas när som helst av vilket företag som helst. Domstolen fastslog därefter att sökandena berördes a priori enbart i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer som var verksamma i branschen i fråga på samma sätt som alla andra aktörer, och slutligen att det låga antalet berörda aktörer inte var tillräckligt för att fastslå att de berördes personligen. Domstolen ansåg emellertid även att

förekomsten av särskilda bestämmelser, i vilka det föreskrivs att rådet, eller kommissionen, är skyldigt att beakta följderna för vissa enskildas situation av den rättsakt som de avser att anta, kan ”medföra att de sistnämnda försätts i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till” (domstolens dom i det ovan i punkt 45 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28 och 31, och dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkt 25).

47 Det kan enligt sökanden föras ett helt jämförbart resonemang avseende skyldigheten för institutionerna när de antar en förordning inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (i förevarande fall den gemensamma organisationen av marknaden för bananer) att inte endast beakta situationen för producenter som är etablerade i AVS-länder, utan även säkerställa en avsättning för deras produkter som är minst lika förmånlig som deras avsättning i den tidigare situationen, i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 1 i bilaga V till Cotonouavtalet. Kravet att individuella situationer skall beaktas förstärks i förevarande fall av det förhållandet att institutionerna enligt konventionsåtaganden som ingår i gemenskapens regelverk är skyldiga att behålla de traditionella handelsflödena under den aktuella perioden.

48 Kommissionen kan inte heller, för att tillbakavisa att talan kan prövas i sak, med framgång åberopa det argumentet att sökandena i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet inte, såsom domstolen fastställde i domen i det målet, kunde anses berörda av gemenskapsåtgärden enbart i sin egenskap av exportörer av ris till gemenskapen, eftersom denna verksamhet utgjorde en affärsverksamhet som kunde bedrivas när som helst av vilket företag som helst. I förevarande fall skulle den angripna förordningen tillämpas endast under en period av två månader, varför möjligheten att andra företag kunde bli bananproducenter, under en så kort tid, var rent teoretisk.

- 49 Sökanden har för det fjärde gjort gällande att kommissionen till stöd för sin invändning om rättegångshinder inte har åberopat något argument som kan vederlägga att sökanden berörs direkt av den angripna förordningen. Sökanden har därvid understrukit att den berörs direkt av den angripna förordningen, eftersom det helt saknas gemenskapsåtgärder eller nationella åtgärder om genomförande av den importordning som införs genom nämnda förordning. Under alla förhållanden kunde det när den angripna förordningen antogs helt klart inte undgå kommissionen att den regel om saluföring som ordningen med licenser gav upphov till direkt innebar att det var omöjligt för producenter såsom sökanden att behålla de traditionella handelsflödena mot gemenskapen.
- 50 Sökanden har slutligen erinrat om dom av den 3 maj 2002 i mål T-177/01, *Jégo-Quéré* mot kommissionen, REG 2002, s. II-2365, i vilken förstainstansrätten ansåg att i avsaknad av nationella åtgärder för att verkställa en gemenskapsrättsakt innebar det förhållandet att en talan om ogiltigförklaring inte skulle kunna tas upp till sakprövning att berörda personer berövades rätten till ett effektivt rättsmedel, vilket säkerställs genom nationella konstitutionella bestämmelser, Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen), gemenskapens rättsprinciper och stadgan om de grundläggande rättigheterna. Sökanden har också erinrat om att domstolen i domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet även har fastställt att gemenskapen är en rättslig gemenskap där dess institutioner är underkastade en kontroll av att deras rättsakter överensstämmer med fördraget och de allmänna rättsprinciper som ingår i de grundläggande rättigheterna, bland vilka återfinns rätten till ett effektivt domstolskydd.
- 51 Enligt sökanden följer det av det förhållandet att frågan huruvida nämnda förordning är giltig i förevarande fall inte kan föreläggas en nationell domstol att endast genom att talan kan prövas i sak är det möjligt att undvika att sökanden förvägras domstolsprövning på ett sätt som skulle medföra immunitet mot sådan prövning för den angripna förordningen i strid med gemenskapens rättsprinciper. För övrigt skulle gemenskapsdomstolen genom att inte medge att denna talan kan prövas i sak beröva sig möjligheten att pröva eventuella rättsstridigheter hos rättsakten i fråga, vilken således skulle undgå domstolskontroll med åsidosättande av de regler som följer av att gemenskapen är en rättslig gemenskap (domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, *Les Verts* mot parlamentet, REG 1986, s. 1339;

svensk specialutgåva, volym 8, s. 529). För att understryka detta förhållande har sökanden erinrat om att i utkastet till fördrag av den 18 juli 2003 om upprättande av en konstitution för Europa (artikel II-47 och artikel III-270 fjärde stycket) föreskrivs en möjlighet för enskilda att väcka talan mot rättsakter som berör dem direkt och som inte medför genomförandeåtgärder.

Förstainstansrättens bedömning

Frågan huruvida sökanden har talerätt

- 52 Det framgår av fast rättspraxis att frågan huruvida en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person kan upptas till sakprövning är beroende av om denna person har ett berättigat intresse att få saken prövad (domstolens dom av den 31 mars 1977 i mål 88/76, Société pour l'exportation des sucres mot kommissionen, REG 1977, s. 709, punkt 19, och domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 59, samt förstainstansrättens beslut av den 29 april 1999 i mål T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1377, punkt 30, och av den 17 oktober 2005 i mål T-28/02, First Data m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-4119, punkt 34).
- 53 Dessutom har en fysisk eller juridisk person ett berättigat intresse av att väcka talan avseende en rättsakt endast om ogiltigförklaringen av denna rättsakt i sig kan få rättsverkningar (domstolens dom av den 24 juni 1986 i mål 53/85, AKZO Chemie mot kommissionen, REG 1986, s. 1965, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 8, s. 649, och domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 59).
- 54 I förevarande fall saknar sökanden enligt kommissionen ett berättigat intresse av att få talan prövad, eftersom den ifrågasatta rättsakten inte är tillämplig på producenter, såsom sökanden, i ett tredjeland som inte bedriver någon ekonomisk verksamhet i någon medlemsstat. Härav följer enligt kommissionen att en ogiltigförklaring av den angripna förordningen inte skulle ha någon inverkan på sökandens rättsliga ställning.

- 55 Detta resonemang kan inte godtas.
- 56 Sökanden har nämligen invänt mot den angripna förordningen just på grund av att situationen för oberoende producenter, såsom sökanden, inte beaktas i förordningen och sökanden därigenom berövas möjligheten att exportera sina produkter till gemenskapsmarknaden. Sökanden har bland annat gjort gällande att genom nämnda förordning åsidosätts, på grund av att det i artiklarna 3 och 4 däri inrättas ett system för tilldelning av importlicenser som grundar sig på historiska referenser, de konventionsbestämmelser som gäller för bananmarknaden samt de principer som fastställs i gemenskapsbestämmelserna i fråga om den gemensamma jordbrukspolitikerna och i gemenskapsbestämmelserna avseende den gemensamma organisationen av bananmarknaden. Dessutom åsidosätts såväl icke-diskrimineringsprincipen genom den angripna förordningen, eftersom denna oberättigat gynnar historiskt betydande importörer, som principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 57 Enligt artikel 233 EG skall den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Dessa åtgärder avser inte att se till att rättsakten i sig avlägsnas från gemenskapens rättsordning, eftersom detta i sig är resultatet av domstolens ogiltigförklaring. Åtgärderna avser snarare att se till att effekterna av de i domen konstaterade olagligheterna avlägsnas. En sådan ogiltigförklaring innebär en skyldighet för institutionen som har utfört rättsakten att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Det är således den berörda institutionen som skall återställa sökandens situation till det ursprungliga läget eller undvika att en identisk rättsakt antas (domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet *Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen*, punkt 60).
- 58 För att rätta sig efter en dom om ogiltigförklaring och följa den fullt ut, skall den berörda institutionen, enligt fast rättspraxis, därvid respektera såväl domslutet som de domskäl som föranlett domslutet och som utgör det nödvändiga stödet för detta, på så sätt att domskälen är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet. Det är nämligen i domskälen som den bestämmelse anges som anses vara rättsstridig, och som de exakta skälen för den rättsstridighet som fastslås i domslutet konstateras. De berörda institutionerna skall beakta dessa domskäl när den

ogiltigförklarade rättsakten ersätts (domstolens dom av den 26 april 1988 i de förenade målen 97/86, 193/86, 99/86 och 215/86, Asteris m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 2181, punkt 27, och av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P, Interporc mot kommissionen, REG 2003, s. I-2125, punkt 29, samt förstainstansrättens dom av den 2 februari 1995 i mål T-106/92, Frederiksen mot parlamentet, REGP 1995, s. I-A-29 och s. II-99, punkt 31).

- 59 Såsom följer av ovannämnda domar skall den berörda institutionen således undvika att det i rättsakter som skall ersätta en ogiltigförklarad rättsakt finns samma rättsstridigheter som dem som konstaterats i domen om ogiltigförklaring. Under sådana förhållanden kan en ogiltigförklaring av en rättsakt av den anledningen att en viss kategori av ekonomiska aktörer inte beaktas i rättsakten, och som för den institution som ligger bakom rättsakten innebär en skyldighet att vidta de åtgärder som verkställandet av domen innebär, ha verkningar på sökandens rättsliga ställning.
- 60 Av det ovan anförda följer att sökanden har ett intresse av att få den ifrågasatta rättsakten ogiltigförklarad.

Frågan huruvida sökanden berörs direkt och personligen

- 61 Enligt fast rättspraxis ges enskilda i artikel 230 fjärde stycket EG rätt att väcka talan mot bland annat varje beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Syftet med denna bestämmelse är bland annat att förhindra att gemenskapens institutioner, genom att helt enkelt välja att använda sig av en förordning, utestänger en enskild från att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och, således, att klargöra att den valda formen inte kan förändra en rättsakts karaktär (domstolens dom av den 17 juni 1980 i de förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta

mot kommissionen, REG 1980, s. 1949, punkt 7, samt förstainstansrättens beslut av den 8 juli 1999 i mål T-12/96, Area Cova m.fl mot rådet och kommissionen, REG 1999, s. II-2301, punkt 24, och av den 8 september 2005 i mål T-287/04, Lorte m.fl. mot rådet, REG 2005, s. II-3125, punkt 36).

62 Det framgår även av fast rättspraxis att kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte, varvid den ifrågasatta rättsaktens karaktär och i synnerhet vilka rättsverkningar den skall ha eller faktiskt har skall bedömas (domstolens dom av den 24 februari 1987 i mål 26/86, Deutz und Geldermann mot rådet, REG 1987, s. 941, punkt 7, och domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, beslutet i det ovan i punkt 61 nämnda målet Area Cova m.fl. mot rådet och kommissionen, punkt 25, samt förstainstansrättens dom av den 3 februari 2005 i mål T-139/01, Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, REG 2005, s. II-409, punkt 87).

63 I förevarande fall är syftet med den angripna förordningen, som är avfattad i allmänna och abstrakta ordalag, att fastställa tillämpningsföreskrifter för förordning nr 1964/2005 för januari och februari 2006 vad gäller ordningen för import till gemenskapen av AVS-bananer.

64 Det av sökanden åberopade förhållandet att den på grund av att den inte var aktör i den mening som avses i den angripna förordningen inte kan föra in sina produkter till gemenskapsmarknaden är endast en följd av att artiklarna 3 och 4 i förordningen tillämpas på dess situation. Dessa bestämmelser i den angripna förordningen är emellertid åtgärder med allmän räckvidd. I dessa föreskrivs nämligen att det skall skapas två delkvoter för olika slags aktörer, nämligen en första, om 135 000 ton, som är öppen för aktörer i gemenskapen som år 2005 var registrerade för tullkvot C enligt artikel 18.1 c i förordning nr 404/93 och en andra, om 25 000 ton, som är

öppen för andra aktörer, nämligen aktörer i gemenskapen som är registrerade för tullkvoterna A och B enligt artikel 18.1 i förordning nr 404/93 eller för den extra kvantitet som fastställs i förordning nr 1892/2004 och som under år 2005 har låtit AVS-bananer övergå till fri omsättning.

- 65 Den angripna förordningen utgör således en normativ rättsakt med allmän räckvidd, eftersom den är tillämplig på objektivet bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. Dessa åtgärder angår sökanden endast på grund av dennes egenskap av ekonomisk aktör som inte är etablerad i gemenskapen och som inte förfogar över en historisk referens enligt den gemenskapsordning för import som var tillämplig till och med den 31 december 2005. Därvid berör åtgärderna i fråga sökanden på samma sätt som alla andra ekonomiska aktörer i samma situation, det vill säga producenter som är etablerade i ett AVS-land, som inte bedriver någon ekonomisk verksamhet i gemenskapen och som inte förfogar över en historisk referens i den gemenskapsordning för import som var tillämplig till och med den 31 december 2005 (se, för ett liknande resonemang, besluten i de ovan i punkt 36 nämnda målen *Di Lenardo mot kommissionen*, punkt 47, och *Dilexport mot kommissionen*, punkt 47, samt domen av den 3 februari 2005 i det ovan i punkt 62 nämnda målet *Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen*, punkt 88).
- 66 Det är emellertid inte uteslutet att bestämmelser i en normativ rättsakt som tillämpas på alla berörda ekonomiska aktörer vid vissa förhållanden kan beröra vissa av dem personligen (domarna i de ovan i punkt 42 nämnda målen *Extramet Industrie mot rådet*, punkt 13, och *Codorníu mot rådet*, punkt 19, samt domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores mot rådet*, punkt 36). I sådant fall skulle en gemenskapsrättsakt således samtidigt kunna vara normativ och, i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer, vara likvärdig med ett beslut (förstainstansrättens dom av den 13 november 1995 i de förenade målen *T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-2941, punkt 50, samt domen av den 12 juli 2001 i det ovan i punkt 35 nämnda målet *Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen*, punkt 101, och domen av den 3 februari 2005 i det ovan i punkt 62 nämnda målet *Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen*, punkt 107).

- 67 Enligt fast rättspraxis kan en annan fysisk eller juridisk person än den som en rättsakt är riktad till hävda att han är personligen berörd i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG endast om den ifrågavarande rättsakten angår personen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för personen eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktad till (domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet Codorníu mot rådet, punkt 20, och domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 36, samt dom av den 1^{april} 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 45, och domen av den 3 februari 2005 i det ovan i punkt 62 nämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, punkt 107). En fysisk eller juridisk person som inte uppfyller detta villkor är inte behörig att föra talan om ogiltigförklaring av en förordning (domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 37).
- 68 Mot bakgrund av denna rättspraxis skall det kontrolleras huruvida sökanden i förevarande fall berörs personligen av den angripna förordningen.
- 69 Vad för det första gäller sökandens argument att denne genom den angripna förordningen förvägras tillträde till gemenskapsmarknaden skall det konstateras att den angripna förordningen berör sökanden endast i dennes objektiva egenskap av företag som producerar och saluför AVS-banuner, precis som varje annan oberoende aktör som är etablerad i ett AVS-land och som bedriver samma verksamhet. Såsom framgår av fast rättspraxis är emellertid enbart denna egenskap inte tillräcklig för att styrka att sökanden berörs personligen av dessa bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkt 14, och domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 51, samt förstainstansrättens beslut av den 30 april 2003 i mål T-154/02, Villiger Söhne mot rådet, REG 2003, s. II-1921, punkt 47).
- 70 Detta konstaterande påverkas inte av sökandens påstående att denne genom den angripna förordningen förbjuds att bedriva all bananimportverksamhet och att dess existens således äventyras. Även om det fanns grund för detta påstående skulle den omständigheten att en normativ rättsakt kan få olika konkreta verkningar för de

olika rättssubjekt som den är tillämplig på inte medföra att dessa rättssubjekt särskiljs från alla andra berörda aktörer, när rättsakten är tillämplig i en objektivt bestämd situation (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlare och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37, förstainstansrättens beslut i de ovan i punkt 36 nämnda målen Tribunal Di Lenardo mot kommissionen, punkt 52, och Dilexport mot kommissionen, punkt 52, samt dom av den 13 december 2005 i mål T-397/02, Arla Foods m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5365, punkt 70).

- 71 Vad för det andra gäller sökandens argument att endast ett begränsat antal ekonomiska aktörer genom den angripna förordningen berövas möjligheten att saluföra AVS-bananer i gemenskapen, är det fast rättspraxis att möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, inte innebär att dessa rättssubjekt skall anses personligen berörda av rättsakten, om det -- såsom i förevarande mål -- framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (domstolens beslut av den 21 juni 1993 i mål C-276/93, Chiquita Banana m.fl. mot rådet, REG 1993, s. I-3345, punkt 8, och domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 52, samt beslutet i det ovan i punkt 38 nämnda målet von Pezold mot kommissionen, punkt 46).
- 72 En sådan slutsats påverkas inte av det förhållandet att den angripna förordningen endast tillämpas under två månader och att möjligheten att andra företag skulle kunna bli bananproducenter på så kort tid följaktligen är rent teoretisk. Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att sökanden berörs av den angripna förordningen, som inte har till syfte eller resultat att begränsa produktionen av produkterna i fråga, endast i sin egenskap av exportör till gemenskapen och att förordningen följaktligen berör sökanden på samma sätt som alla andra aktörer som, faktiskt eller potentiellt, befinner sig i samma situation (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 12–14).

- 73 Sökanden har för det tredje gjort gällande att den berörs personligen av den anledningen att kommissionen borde ha beaktat dennes speciella situation.
- 74 Av fast rättspraxis framgår att den omständigheten att kommissionen enligt specifika bestämmelser har en skyldighet att beakta konsekvenserna av en rättsakt som den har för avsikt att anta i förhållande till vissa enskilda personers situation kan leda till att dessa personer särskiljs (domarna i de ovan i punkt 45 nämnda målen Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 21 och 28–31, och Sofrimport mot kommissionen, punkterna 11–13, domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 46 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 25, domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 57, samt förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 39 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkterna 67–78, och dom av den 17 januari 2002 i mål T-47/00, Rica Foods mot kommissionen, REG 2002, s. II-113, punkt 41).
- 75 Det är visserligen riktigt, såsom sökanden har understrukt i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder, att det i artikel 1 i protokoll nr 5, som är fogat till bilaga V till Cotonouavtalet och som har rubriken "Andra protokollet om bananer", föreskrivs att parterna erkänner att exporten till gemenskapsmarknaden är av överväldigande ekonomisk betydelse för AVS-leverantörerna av bananer och särskilt att EU förklarar sig beredd att undersöka och att vid behov vidta åtgärder som syftar till att säkerställa fortsatt livskraft hos AVS-staternas bananexporterande industrier och fortsatta avsättningsmöjligheter för deras bananer på gemenskapsmarknaden.
- 76 Såsom framgår av rättspraxis räcker det emellertid inte att konstatera att det föreligger en sådan skyldighet, om den anses bevisad, för att slå fast att sökanden berörs personligen. I punkt 28 i domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen fastställde domstolen att kommissionen var skyldig att undersöka vilka negativa återverkningar som dess beslut kunde få på ekonomin i den berörda medlemsstaten samt för de berörda företagen. Domstolen drog emellertid inte enbart på grundval av detta konstaterande slutsatsen att samtliga berörda företag berördes personligen i den mening som avses i artikel 230 fjärde

stycket EG. Tvärtom fastslog domstolen att endast de företag som redan hade ingått avtal som skulle fullgöras under den period som det omtvistade beslutet tillämpades, och vars fullgörande helt eller delvis förhindrades på grund av beslutet, var personligen berörda i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28, 31 och 32, domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 60, och dom av den 10 april 2003 i mål C-142/00 P, kommissionen mot Nederländse Antillen, REG 2003, s. I-3483, punkt 74).

- 77 Härav följer att konstaterandet att kommissionen vid antagandet av den angripna förordningen, såvitt omständigheterna i förekommande fall inte utgjorde något hinder, var skyldig att beakta vilka negativa återverkningar som förordningen kunde få för bland annat de berörda företagen på intet sätt befriar sökanden från skyldigheten att styrka att denne berörs av förordningen på grund av en faktisk situation som särskiljer den från alla andra personer (se, analogt, domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 62, och domen i det ovan i punkt 76 nämnda målet kommissionen mot Nederländse Antillen, punkt 76).
- 78 Sökanden har emellertid inte åberopat några omständigheter som gör det möjligt att dra slutsatsen att denne berörs på grund av en särskild situation.
- 79 Av det ovan anförda följer att sökanden inte befinner sig i en situation som medför att denne särskiljs från alla andra ekonomiska aktörer och att denne således inte berörs personligen av den angripna förordningen.
- 80 Sökanden har slutligen gjort gällande att rättegångshinder beträffande förevarande talan innebär att dennes grundläggande rätt till ett effektivt domstolsskydd åsidosätts. För att gemenskapssystemets domstolsskydd skall vara effektivt krävs det att sökanden anses vara personligen berörd av det skälet att denne i nationell rätt inte erbjuds någon möjlighet till rättsmedel som gör det möjligt att bestrida den angripna förordningen vid en nationell domstol.

81 Domstolen har i detta avseende — efter att ha erinrat om att rätten till ett effektivt domstolsskydd är en av de allmänna rättsprinciper som har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och erinrat om att denna rättighet mycket riktigt även har föreskrivits i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen — uttalat att det i EG-fördraget, genom å ena sidan artiklarna 230 EG och 241 EG och å andra sidan artikel 234 EG, har inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för kontroll av huruvida de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga. Denna kontroll har anförtrotts gemenskapsdomstolarna. I detta system har fysiska eller juridiska personer, som på grund av de begränsningar av deras talerätt som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG inte kan föra talan direkt vid domstolen angående en allmänt giltig rättsakts lagenlighet, möjlighet att åberopa att en sådan rättsakt är ogiltig, antingen inför EG-domstolen enligt artikel 241 EG eller inför nationell domstol, och därvid förmå denna, som själv saknar behörighet att pröva giltigheten av gemenskapens rättsakter, att begära förhandsavgörande från EG-domstolen angående denna fråga (domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkterna 39 och 40, och domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet *kommissionen mot Jégo-Quééré*, punkterna 29 och 30, samt förstainstansrättens beslut av den 29 juni 2006 i mål T-311/03, *Nürburgring* mot parlamentet och rådet, ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, REG 2006, s. II-46*, punkt 69).

82 Tvärtemot vad sökanden har hävdad skulle den omständigheten att det inte fanns något effektivt rättsmedel i förevarande fall, om den var bevisad, inte kunna utgöra skäl för en ändring domstolsvägen av rättsmedelssystemet och de förfaranden som fastställs i artiklarna 230 EG, 234 EG och 241 EG, såsom uttalats ovan. Som framgår av rättspraxis kan upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring vid gemenskapsdomstolen inte vara beroende av frågan huruvida det finns möjlighet att genom att föra talan vid nationell domstol få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkterna 43 och 46, och domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet *kommissionen mot Jégo-Quééré*, punkterna 33 och 34, samt beslutet i det ovan i punkt 81 nämnda målet *Nürburgring* mot parlamentet och rådet, punkt 70). Detta förhållande medför inte under några omständigheter att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller villkoren i artikel 230 fjärde stycket EG tas upp till sakprövning (domstolens beslut av den 1 februari 2001 i mål C-301/99 P, *Area Cova* m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2001, s. I-1005, punkt 47).

- 83 Såsom domstolen har uttalat innebär dessutom det förhållandet att en berörd person inte kan väcka talan om ogiltigförklaring av åtgärder som denne invänder mot inte att denne berövats sin rätt till domstolsprövning, eftersom en talan om utomobligatoriskt skadestånd fortfarande kan väckas enligt artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG, om besluten är av sådan beskaffenhet att de utlöser gemenskapens skadeståndsansvar (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 12 september 2006 i mål C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mot kommissionen, REG 2006, s. I-7795, punkt 82).
- 84 Av övervägandena ovan följer att sökanden inte kan anses personligen berörd av den angripna förordningen. Eftersom sökanden inte uppfyller ett av de villkor för upptagande till sakprövning som uppställs i artikel 230 fjärde stycket EG, är det inte nödvändigt att undersöka huruvida sökanden berörs direkt av nämnda förordning.
- 85 Av det ovan anförda följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnaderna

- 86 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**

- 2) **Société des plantations de Mbanga SA (SPM) skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

Luxemburg den 12 januari 2007

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Vilaras

Ordförande